

Horea Sibișteanu

Fetiș

Cuprins

<i>Stalker</i>	7
Casablanca.....	25
Orașul cu taxiuri albe.....	35
Fetiș.....	45
600 de lei și un iPhone 6.....	53
Agrafa roz	63
Gri.....	71
Bețișoare.....	81
Scurtcircuit.....	93
Cocos.....	103
Mitu.....	113
Pâine dulce	123
Dulce-amărui.....	135
Sake	143
Despre furculițe și alte greutăți	151
Socoteala de acasă	159
<i>Happy pills</i>	167
Apartamentul 11	175
Maria	185
Papa și țiganii	195
<i>Shrooms</i>	203

STALKER

Era perfectă. De jos în sus. Cu fiecare pas pe care îl făcea, pantofii ei cu toc formau un sunet clar când atingeau gresia galbenă de pe peronul stației de metrou. La fiecare pas, mușchii de pe gambă se încordau și defineau acele picioare sexy cu pielea bronzată și mătăsoasă. Până și cele trei gropițe de celulită de pe fesa dreaptă erau perfecte. Apăreau, definind un triunghi isoscel, când loveau materialul fustei care se mula obraznic pe corpul ei, de pe talie până pe fund, curgând apoi drept până deasupra genunchilor. Bluza transparentă de voal alb cu bujori roz lăsa să se vadă maioul care aproape se confunda cu pielea bronzată. Păcat că nu puteam să îi văd ceafa – ceafa unei femei mi se pare cel mai senzual loc de pe corp. A ei era acoperită de părul lung și bogat ce se revărsa în bucle până la jumătatea spatelui. Și, la fiecare pas, șuvițele de păr săltau răzleț, așezându-se mereu în același loc pe spatetele

ei. Aş fi vrut să mă apropii mai mult de ea, să îi miros părul. Îmi era frică să nu mă observe. Era bine şi aşa, să merg în acelaşi ritm cu ea, la o distanţă apropiată, de la care să pot observa spectacolul pe care îl oferea atunci când păşea.

Ridic privirea spre display-ul cu afişajul metrourilor. O să plece la 18:31. E şi 29. Mai sunt două minute, timp berechet să traversăm peronul până la primul vagon. Îi place să stea în primul vagon, pe primul loc de pe a doua bancă de pe partea stângă. Imediat lângă a doua uşă. Acolo e locul ei, de când am observat-o prima dată, în urmă cu un an. Mie îmi place să stau pe ultimul loc de pe prima bancă de pe partea dreaptă. Tot lângă a doua uşă, doar că cea de pe partea opusă cu a ei. Şi, de fiecare dată când ajungeam la destinaţie, pentru că urcăm la aceeaşi staţie şi coborâm în acelaşi loc, aşteptam să se ridice şi să se așeze lângă balustrada ce limitează banca pe care stau eu. Trăgeam aer în piept, să îi simt mirosul, şi apoi mă ridicam de pe locul meu şi mă așezam în spatele ei. Am făcut acest gest, cinci zile pe săptămână, timp de şase luni. Ajungem amândoi cam în acelaşi timp la staţia de metrou Timpuri Noi. Ea vine din partea stângă, eu din partea dreaptă. Luăm metroul până la Dristor, acolo schimbăm peroanele şi ne îndreptăm spre Obor, unde e destinaţia amândurora. De cum ieşim la suprafaţă, drumurile

noastre se despart. Ea o ia la stânga, eu înainte. Dacă am noroc, mai stau în spatele ei și îi miros părul când așteptăm culoarea verde la trecerea de pietoni. Dar asta nu se întâmplă atât de des. Și, într-un fel, e bine, pentru că așa pot să mă obișnuiesc cu ideea că după ce traversăm nu o s-o mai văd. Până în următoarea zi de muncă. Timp de șase luni, pe durata a trei stații de metrou, m-am uitat fascinat la ea cum citește cuminte pe locul ei. Apoi am plecat pentru șase luni la un internship afară și am stat cu frică gândindu-mă că, poate, când mă voi întoarce nu o voi mai găsi. Dar iat-o din nou în fața mea.

Nu cred că am scăpat-o din priviri mai mult de două secunde, cât am ridicat privirea să mă uit pe display, dar am ratat momentul când s-a decis să intre în vagon. Oare să-și fi schimbat locul în metrou în tot timpul asta? Mai sunt două vagoane de străbătut până la vechiul ei loc și totuși s-a decis să intre. Ca să nu mă observe, decid să continui drumul de pe peron, tot din spate. Dacă văd că se așază undeva, o să intru și eu și o să mă așez vizavi, să o pot urmări, ca înainte. Nu și-a schimbat locul. Doar rutina. A continuat să străbată drumul spre vechiul ei loc prin metrou, atrăgând privirile celor ce erau deja așezați cumiți pe locurile lor și așteptau ca trenul să plece. Distanța pe care am păstrat-o față de ea mi-a permis să intru în vagon exact când ea se așezase. Am tras aer în

piept, încercând să îi simt mirosul, însă nimic. A fost prea din scurt. M-am așezat la locul meu, am scos telefonul și căștile din buzunarul pantalonilor și am început să o privesc cum caută după carte în geantă. Oare ce citește acum? De obicei avea gusturi bune la cărți. Le căutam după titlu pe internet și citeam cronicile – pentru că eu nu prea citesc defel.

Astăzi e ziua când o să merg mai departe și rutina zilnică se va schimba. Astăzi, când o să ajungem la Obor, o să mă așez în spatele ei la trecerea de pietoni și, după ce o să traversez, în loc să mă duc drept înainte spre casă, o să o iau la stânga și o s-o urmăresc până acasă. Astăzi vreau să aflu unde stă. M-am limitat prea mult timp la rutina asta și trebuie să fac pasul următor.

Timpul se scurge și metroul urmează să plece. Inima îmi pulsează puternic și am impresia că cei din jur au habar de planul meu. Mă uit să văd dacă mă privește cineva și să mă asigur că totul se întâmplă doar în mintea mea, când observ cum pe prima ușa pășește timid o bătrână de la țară. E îmbrăcată cu hainele ei bune, că doar a venit în Capitală. Are o fustă lungă neagră, ușor creață, o cămașă verde și o basma de voal în nuanțe de gri cu verde pe cap. Părul lung și cărunț e prins într-un coc. În momentul în care pășește timid înăuntru, dă bună seara. Nimeni nu o bagă în seamă. O tânără se ceartă în șoaptă

la telefon, un tip se joacă pe smartphone, două doamne vorbesc, cineva citește. Eu îi răspund la salut cu un zâmbet. Asta îi dă curaj și mai face încă un pas înăuntru. Se uită în toate direcțiile, vede locuri libere, se îndreaptă spre banca din fața mea, se uită la ea și se răzgândește. Se duce în capăt, lângă ușa conductorului, se așază cu fața la colțul creat de cele două laturi și se prinde cu o mână de bara verticală de lângă ușa. Cu cealaltă mână, caută ceva în geantă. Într-un final, găsește ceea ce căuta, se întoarce cu fața spre noi și ne spune: „Omului nu îi e dat să umble pe sub pământ, ca lighioanele. Tare mi-e frică. Dar nu-i nimic. O să mă rog pentru noi să ajungem cu bine la destinație! Doamne ajută!“. Se întoarce din nou cu fața la colțul ei și începe să citească în gând din cărticica de rugăciuni. Vocea de la metrou anunță „Atenție, se închid ușile!“. Ușile se închid și metroul pornește. Bătrâna strânge cu putere de balustradă în timp ce citește rugăciunea, dând ușor din cap.

Mi-am întors repede privirea spre ea, să văd dacă fusese atentă la scena halucinantă ce tocmai avusese loc în fața noastră. Rămăsese cu cartea în poală, dar privirea îi era ținută spre bătrâna care citea rugăciunea, balansându-se ușor și strângând cu putere balustrada de care se ținea. Apoi, brusc, a întors capul spre mine. Cred că a simțit că o urmăresc. M-am panicat foarte tare și am vrut să mă fac

că mă uit prin ea, pe geam. Nu am reușit. Rămăsesem stană de piatră în fața ei. Când privirile noastre s-au intersectat, mi-a zâmbit. Atunci am reușit să ies din starea mea. Și, cald, am întors capul în altă direcție. Așa părea din nou că eu am controlul. Ea îmi zâmbise călduros, cu un zâmbet care parcă spunea „Ce fain că am fost amândoi martori la aceasta scenă ciudată“, însă eu nu îi băgasem în seamă zâmbetul și am trecut mai departe, ca într-un muzeu în care admiri pe rând fiecare exponat. În interiorul meu sângele clocotea, inima îmi bătea nebunește și palmele începuseră să-mi transpire. Îmi zâmbise! Era clar că astăzi era ziua când voi afla unde locuiește.

Evenimentele din ultimele minute mă copleșiseră. Am rămas în transă pe durata drumului cu metroul și mi-am revenit abia când i-am simțit mirosul atât de familiar. Era deja lângă mine, sprijinită de bara verticală. Ajunsesem deja la Obor? Am aruncat o privire spre afișajul metroului: „Următoarea oprire Obor. Peronul pe partea dreaptă. Legătură cu liniile...“. Bătrâna nu mai citea din cartea de rugăciuni. Se așezase cuminte cu fața spre ușă. Deci cobora și ea tot aici. Era agitată și își tot aranja broboada cu mâna dreaptă. M-am ridicat greoi de pe locul meu. Mă simțeam lipsit de putere și picioarele îmi tremurau. Oare era o idee proastă să o urmăresc până acasă? Până acum nu mă observase, dar, cu câteva minute înainte, îmi

zâmbise, deci era conștientă de prezența mea. Dacă își va da seama că o urmăresc? Stai calm. Totul se întâmplă doar în mintea ta. Sigur te-a și uitat. Dar nu. Când m-am îndreptat spre ieșire, a ridicat ochii din carte și m-a privit. A zâmbit din nou. Am înghețat cu un zâmbet stângaci pe față. *Fă ceva! Șterge zâmbetul ăla până nu o sperii!* Dar nu mai conta. Se întorsese la lectură. Dar ce citea? De data asta nu apucasem să văd și părea că e la finalul cărții. Oare câte cărți citise în cele șase luni în care fusesem plecat? Câte recenzii de carte nu citisem? Câte povești interesante îi ținuseră companie cât timp nu fusesem acolo?

Am mers cuminte în spatele ei și m-am oprit la o distanță destul de mare de ea la trecerea de pietoni. Mă întrebam dacă să o urmăresc azi sau să o las pe mâine. Bătrâna din metrou era și ea oprită la semafor și se uita pierdută în jur, încercând să găsească ceva. *Doamne, te rog, să nu mă întrebe pe mine de direcții, să îmi pierd atenția și să o pierd pe ea!* S-a făcut verde și am pornit. Încă am timp să mă duc spre casă, dar nu, parcă împins de la spate, am făcut stânga după ea când am pășit pe trotuar. Totul era pus în mișcare. De-acum era prea târziu să mai dau înapoi.

A continuat drumul pe Șoseaua Ștefan cel Mare până la primul gang. A intrat prin el și s-a îndreptat spre trotuarul din stânga. Pentru că deja mă observase, de frică, am decis să rămân în spate, pe trotuarul din dreapta.

Astfel puteam să observ din timp dacă intră într-o scară de bloc sau dacă se oprește undeva. Dincolo de blocurile turn de pe Ștefan cel Mare, părea o altă lume. Printre blocuri, ici, colo, câte o casă și pe marginea străzii, copaci. Era verde și liniște. Nebunia orașului era blocată de blocurile mari, ce apărau ca un zid al unei fortărețe cartierul. Cred că mai fusesem o dată pe strada aceea cu taxiul, într-o noapte. Cu toate că locuiam în zonă de mai bine de cinci ani, nu mersesem niciodată pe străzile lăturalnice, nu intrasem niciodată în cartierele păzite de blocurile înalte de la șosea. Aici părea altă lume. Totuși, îmi era greu să o urmăresc de pe trotuarul meu. Trebuia să mă strecor printre mașinile parcate și oamenii ce se îndreptau grăbiți spre stația de metrou. Deodată am observat cum se uită spre reclama luminoasă albastră a unui magazin pe care scria cu alb Non Stop. *Te rog, Doamne, să nu se oprească! Dacă intră acolo, o să mă observe când iese.* Dar nu s-a oprit. Și-a văzut de drum mai departe. Privea spre fiecare fereastră pe care o întâlnea pe drum, parcă sperând să vadă pe cineva, să salute. Dar nu era nimeni la geam. La unul dintre blocuri, la parter, geamul era deschis și am putut zări o bătrână ce se plimba prin cameră. S-a uitat și ea și mi s-a părut că zâmbește. Însă nu s-a oprit să salute. Și-a continuat drumul zâmbind. M-am mai uitat încă o dată pe fereastra apartamentului și bătrâna nu mai era de

văzut. Și, pentru o secundă, am pierdut-o din vedere. Fix când a cotit stânga pe prima stradă. Pentru o fracțiune de secundă, am tresărit panicat, dar mi-am dat seama imediat unde s-a dus. Am mărit viteza și am dat să traversez strada. Inima îmi bătea nebunește. Îmi era teamă că nu o să văd în ce scară de bloc se oprește. M-am trezit din transă când m-a claxonat o mașină. Nici nu realizasem că începusem să traversez fără să mă asigur. Am întins mâna spre mașină și mi-am cerut scuze față de șofer. Era agitat și mă înjura gesticulând în toate felurile. „Scuze! Nu are rost să te enervezi! Nu s-a întâmplat nimic.“ Asta l-a aprins și mai tare. „Bă! Asta calcă, nu fute! Asigură-te când traversezi, în pula mea de țaran prost!“ Nu mă enerva faptul că mă înjura. Avea toate drepturile. Îmi era teamă că hărmălaia pe care o face o să-i atragă ei atenția, o să se întoarcă să vadă ce se întâmplă și atunci o să mă vadă. Dar am avut noroc și de data asta.

Am lăsat mașina să plece, m-am uitat în stânga și în dreapta și am traversat. Am hotărât din nou să rămân pe trotuarul de vizavi și am urmărit-o până când a intrat în ultima scară. Am observat de pe geamul ușii de la intrare că s-a oprit să se uite în cutia poștală. A dispărut dincolo de o altă ușă. Strada Baniței. Trebuie să țin minte. Am mai rămas câteva minute bune în față, sperând să observ dacă deschide vreo fereastră, să îmi dau seama unde stă.

Respect Dar n-am avut succes. M-am întors pe strada de unde venisem, am traversat după ce m-am asigurat de două ori și în prima intersecție am făcut dreapta. Am mers de-a lungul liniei de tramvai până pe Colentina, apoi am mai mers încă două sute de metri și am ajuns în fața blocului meu. Cât de aproape de ea locuiam... Și până astăzi nu am știut asta.

N-am reușit să închid un ochi toată noaptea. M-am gândit ce și cum să fac de-acum înainte. Fusesem atât de aproape de ea, riscasem atât de mult și încă nu știam mare lucru despre ea. Cum o cheamă? E singură? Unde anume în acel bloc locuiește? Pulsul mi se ridică și broboane de sudoare îmi acoperă fruntea de fiecare dată când refac firul zilei ce tocmai o încheiasem și îmi era frică că nu o să mai simt prea curând acel sentiment. Îmi plăcea poziția de vânător aflat în umbră, îmi plăcea să îmi simt inima cum se ridică până în gât și nu mă lasă să respir. Dar nu puteam să fac asta din nou prea curând. Mă observase și era mai bine să țin o distanță o perioadă. Dar cât?

Am făcut un plan provizoriu. Ca să știu unde stă exact, trebuie să văd ce cutie poștală deschide. O primă variantă era să fiu atent de la depărtare, apoi să intru într-un fel în scară și să văd ce scrie pe ea. Pentru asta, ori trebuia să sun la un interfon și să spun că sunt de la poștă sau de la gaze și citesc contoarele, ori de la lift, ori să aștept să intre sau